Aventurile submarinului DOX

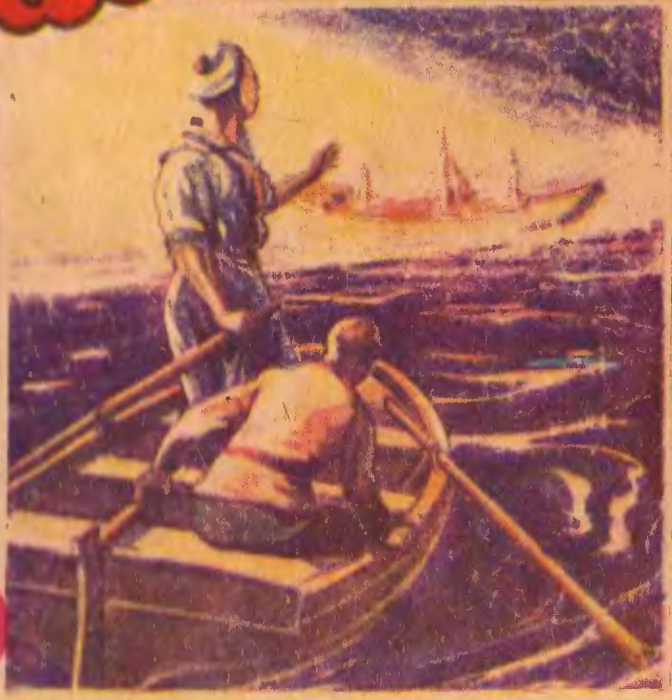

20

AVENTURILE SUBMARINULUI

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

CORABIA-FANTOMĂ

EDITURA A.P.P.

Format 2/16 din 61 x 86
Coli tipar 2
Tiraj 7.000 ex.
Tipografia ORCAS S.A.

TEHNOREDACTARE PE COMPUTER
CENTRUL DE CALCUL ROMPLAST

I. - O ÎNTÎLNIRE ÎN NOAPTE

Unul din negustorii salvați de Farrow din mîinile fioroșilor pirați ai crucii era olandez și se numea Nieuvenhuis. Cînd căpitanul îl debarcă în portul Bandjermasin, din Borneo, salvatul îl rugă stăruitor să-i facă plăcerea unei vizite și Farrow, neavînd încotro, îl urmă acasă, însoțit de Rindow, prințul Ghasna, Sanja și George.

Nieuvenhuis era holtei și locuia împreună cu fratele său, care mai, mai să-și piardă mințile de bucurie, cînd îl văzu teafăr pe acela pe care-l credea de mult dispărut dintre cei vii.

Întinseră masă mare și începură toți să mănînce și să bea, vorbind de una de alta, ca între prieteni. Deodată, fratele celui salvat luă o înfățișare serioasă și zise:

- Domnule căpitan, numele d-voastră ne este bine cunoscut nouă, ăstora de prin ținuturile Oceanului Pacific. Nu cred că știți, însă, că de curînd s-a născut împotriva dumneavoastră o bănuială pe care noi toți n-o împărtășim, firește - dar care e mereu întărită, în special din partea francezilor.

- Nu, n-am auzit nimic de asta, răspunse căpitanul, zîmbind, dar îmi închipui lesne că domnii francezi nu mă au la inimă, deoarece nu e mult de cînd au pierdut un distrugător, care luase prea în serios vînătoarea împotriva noastră. Dacă s-o întîmpla ceva misterios pe aici, firește că mi-o va pune mie în spinare, - dar nu mă prea sinchisesc eu de asta.

- Hm! nici nu e nevoie să vă sinchisiți - răspunse olandezul - căci, după cum spuneam, nici un om cu scaun la cap de prin părțile astea, care a auzit cît de cît despre d-voastră, nu vă va socoti în stare de a face rău. Numai francezii întăresc bănuiala aceasta.

- Dar despre ce e vorba? întrebă Farrow. Chiar atît de indiferent nu ne poate fi dacă sîntem bănuiți de ceva, căci ne-ar veni greu să ne apărăm.

- Dimpotrivă, v-ați putea apăra foarte bine - răspunse Nieuvenhuis, zîmbind. Sînt încredințat că numai cu submarinul d-voastră, și mai ales ținînd seama de viteza echipajului său, ați fi în măsură să lămuriți misterul "corabiei-fantomă".

- Corabia-fantomă? murmură căpitanul. Sună cam ciudat și primejdios în același timp.

- Așa și pare să fie, răspunse olandezul, cu seriozitate. Iată un an de zile de cînd vasul acesta face nesigure apele de pe aici, cu deosebire Marea Javei. Trebuie să accentuez că, despre această corabie umblă două zvonuri, unul datează de vreun an, celălalt cam de două luni. Amîndouă au fost

răspîndite de niște marinari naufragiați; e vorba de naufragiați de pe corăbiile mici care umblă de-a lungul coastelor de pe aici. Marinarii aceștia erau într-o stare de plîns, de aceea nu ne prea vine să credem că afirmațiile lor se întemeiază pe adevăr. Unul din ei o fi luat drept realitate vreo nălucire, iar celălalt o fi repetat-o pur și simplu. Amîndoi susțin că ar fi văzut o corabie veche ca vai de ea, de al cărei parapet stăteau sprijinite... schelete! Nu mult după întîlnirea aceasta, vasul lor s-a izbit de ceva și în scurt timp s-a scufundat. Lucrurile s-au petrecut atît de repede, încît nici n-au mai avut răgazul să pună pe apă bărcile de salvare.

Care va să zică, există bănuiala că eu aș fi amestecat în chestia cu această corabie ciudată? întrebă Farrow, rîzînd. Nu prea pricep, zău așa!

- Adevărul e că în cursul acestui an au dispărut fără urmă - și anume în Marea Javei - o mulțime de corăbii, care aveau, în mare parte, încărcături de preț. Marinarii, superstițioși în felul lor, pun în legătură aceste accidente cu "corabia-fantomă". - Francezii, însă, susțin că d-voastră purtați vina. Cică ați fi ciocnit vasele cu pricina!

Ah! s-au cam întrecut cu gluma domnii francezi! zise Farrow, mînios. Nu pot lăsa să existe o astfel de bănuială contra mea. Spuneai că vasele au dispărut aici, în Marea Javei? E dovedit lucrul ăsta?

- Da, domnule Farrow. Trebuie să se fi petrecut chiar prin apropiere, căci toate corăbiile veneau din

Bandjermasin. Şi cei doi marinari, care susţin că au văzut vasul-fantomă, s-au îmbarcat aici, după ce au pornit la drum din portul nostru. Amîndoi au mărturisit că au avut întîlnirea cu pricina, la cîteva mile marine numai de aici. Şi vasele lor, care s-au prăpădit apoi, erau în drum spre Singapore.

- Hm! povestea asta mă îndeamnă să mai zăbovesc cîtva timp prin locurile astea! zise Farrow, îngîndurat. Nu pot trece atît de uşor peste o astfel de acuzaţie. Domnule Nieuvenhuis, ai putea d-ta să mă informezi, cînd mai părăseşte portul o corabie cu încărcătură de preţ, pentru Singapore?

- Fireşte, lucrul nu-i prea greu! răspunse olandezul. Dar în ce fel v-aş putea transmite informaţia asta? În timpul zilei, doar, nu vă puteţi arăta în port.

- Aveţi poate vreo barcă cu motor, cu care să ne poţi aduce vestea? întrebă Farrow. Voi rămîne cu submarinul sub apă în afara portului, şi voi ieşi la suprafaţă ca să iau în primire comunicările d-tale.

- Pentru d-voastră fac orice, domnule Farrow! se grăbi să răspundă olandezul salvat. Mîine dimineaţă voi culege informaţii de la agenţiile de transport şi expediţie. Poate că ne stă în putinţă să vă dăm de ştire încă în cursul dimineţii. M-aş bucura şi eu mult să puneţi capăt acestui zvon neîntemeiat şi să spulberaţi calomnia ce apasă asupra dumneavoastră.

- Bine, domnii mei, rămîne aşa cum am hotărît! zise Farrow. Presupun că e vorba de o bandă iscusită

de piraţi, care va face totul ca să arunce bănuiala asupra mea. Nădăjduiesc, însă, să le vin de hac.

- După cele ce am auzit pînă acum despre d-voastră, răspunse olandezul salvat, sînt încredinţat că veţi izbuti. E drept, guvernul a pornit cercetări amănunţite, dar fără nici un rezultat. D-voastră, însă, aveţi la îndemînă cu totul alte mijloace, în primul rînd oameni care nu se înspăimîntă de un aşa zis "vas-fantomă".

- Da, răspunse Farrow, cu mîndrie, oamenii mei nu se tem de nimic. Ei vor ţine morţiş chiar să pornim cît mai repede în expediţie pentru lămurirea acestui mister, ca să nu apese nici un fel de bănuială asupra noastră.

Acum, însă, trebuie să ne despărţim, domnilor. Vă mulţumesc pentru primirea făcută şi trag nădejde că vom putea sărbători tot aici succesul pe care-l întrevăd.

Cei doi fraţi îşi conduseră musafirii. Într-un golf ascuns al portului, aştepta Petre cu o bărcă de aluminiu, ca să-i ducă la submarin. Tocmai cînd îşi luau rămas bun de la olandezi, Farrow scoase o exclamaţie de mirare:

- Ei, ce-o mai fi şi asta? Parcă văd o corabie părăsind portul! La o oră atît de înaintată, lucrul e cam ciudat. Ce părere aveţi, d-voastră, domnilor?

- Aşa e! răspunse olandezul salvat. Nu prea pare să fie lucru curat la mijloc. Din cîte ştiu eu, niciodată un vas n-a părăsit portul acesta pe întuneric,

deoarece canalul e presărat cu primejdii.

- În timpul cît ai fost tu prizonier, au cutezat unele s-o facă, interveni fratele său. De obicei au fost transporturi de valoare, care ţineau să plece pe ascuns, ca să nu riste o întîlnire cu "vasul-fantomă"

Ah! care va să zică aşa stau lucrurile! zise Farrow. Or fi avînd dreptate proprietarii transporturilor; mă tem, însă, că banditii nu vor întîrzia să descopere trucul. Te pomeneşti că avem noroc să dăm de rostul lucrurilor încă în noaptea asta! Domnilor, nădăjduiesc să ne revedem în curînd, acum e trebiue să ajungem cît mai repede la submarin. Dă-i drumul, Petre, arată-ne ce poţi!

Îşi strînseră mîinile în grabă şi barca de aluminiu porni ca o săgeată pe urma corabiei, care părăsise portul în mod atît de misterios.

George şi căpitanul dădură o mînă de ajutor lui Petre. Aveau o bucată bună de străbătut pînă la submarin. Farrow se înţelesese cu Rindow să-şi dea semnale luminoase în mod reciproc, pentru ca primul să găsească locul unde se afla submarinul. Dar căpitanul nu cuteza să facă asta acum, căci se temea că banda de piraţi, ascunsă îndărătul vasului-fantomă, ar şi putea fi pe urmele corabiei, care tocmai părăsise portul.

Nădăjduia să găsească submarinul şi fără ajutorul semnalelor luminoase, dar în primul rînd trebuia să se îndepărteze mult din raza portului, poate izbutea să recunoască lămpile de poziţie ale

corabiei, pentru a stabili direcția încotro se-ndrepta.

Într-adevăr, mica barcă de aluminiu desfășură o viteză atît de mare, încît Farrow zări deodată în fața sa din nou luminile de poziție ale vasului. Stabili imediat că se îndrepta spre vest, adică spre Singapore, drumul pe care dispăruseră atîtea corăbii cu încărcătură de preț.

Submarinul acostase la vreun kilometru depărtare de ieșirea din port. Farrow se gîndea tocmai dacă să nu dea, totuși, semnalul luminos, cînd îl auzi pe Petre:

Domnule căpitan, la vreo cincizeci de metri în stînga noastră, se află submarinul.

Privirea ageră a Uriașului descoperise turnul "Dox"-ului, deși acesta se înălța foarte puțin deasupra apei. Trebuia să se fi întîmplat ceva deosebit, de vreme ce Rindow se apropiase atît de mult.

Cînd barca de aluminiu fu aproape de tot de turn, Farrow strigă încetișor:

- Ei, Rindow, ce s-a petrecut?

Domnule căpitan, știam că veți veni prin partea de răsărit a portului, de aceea v-am ieșit în întîmpinare. Am zărit un vas ciudat dînd tîrcoale pe mare, - uneori îmi făcea impresia unei epave aplecate, dar din cînd în cînd desfășura o viteză neobișnuită. Părea o pasăre de pradă, zău, domnule căpitan.

- Minunat, Rindow! strigă căpitanul, înseamnă că sîntem pe urmele corabiei-fantomă. Trageți repede barca de aluminiu, trebuie să ne luăm imediat după

vasul care a părăsit acum portul, pornind spre apus.

La comanda lui Rindow, submarinul se înălță până ce parapetul ieși din apă. Câțiva marinari săriră pe punte, ajutară tovarășilor săi să se urce, apoi traseră barca sus, și se pregăteau s-o demonteze. Dar Farrow îi opri:

- Lăsați-o, băieți, n-o mai demontați, căci am presimțirea că vom avea nevoie curînd de ea. Dă-i drumul înainte, dragă Rindow, direcția spre vest!

Corabia trebuia să cunoască drumul foarte bine, căci, deși era întuneric beznă, se ținea pe aproape de coasta presărată de primejdii. Vreo cinci minute Farrow merse pe urma corabiei, ajungînd-o repede; deodată, perdeaua de nori care acoperise până atunci luna se destrămă și marea fu acoperită de o lumină palidă, misterioasă. Căpitanul coti îndată spre sud, căci se găsea acum prea aproape de corabia urmărită și putea fi lesne descoperit. Dădu comanda ca motoarele să meargă ceva mai repede, căci avea de făcut acum un ocol mare, dar voia în același timp, să rămînă pe aceeași linie cu corabia.

Aceasta părea că-și încetinise viteza, ba deodată se opri de tot. Farrow dădu și el ordinul de oprire.

Atunci, Rindow, care stătea lîngă el și privea prin ochean, îl apucă de braț și strigă iritat:

- Colo în față e vasul acela ciudat, de aceea a oprit și corabia. Nu face impresia unei epave aplecate? Să fi dat noi de corabia-fantomă?

- Într-adevăr, exclamă Farrow. Așa pare să fie.

Trebuie s-o cercetăm mai de aproape, dragă Rindow. Vom merge mai departe, pînă vom fi pe acelaşi plan cu vasul acela ciudat, apoi va trebui să încercăm să ne apropiem de el pe nesimţite.

- Oh! exclamă George, care era de faţă, - tată, voi merge împreună cu Petre cu barca într-acolo. Jan Brike ne va ocroti cu tunul său, dacă lucrul va deveni oarecum primejdios.

- Hm! propunerea nu e rea, zise Farrow. Cred că veţi fi cu băgare de seamă şi Jan îşi va face datoria. Îl voi chema îndată pe punte!

După cîteva clipe submarinul porni repede pînă se găsi pe acelaşi plan cu vasul ciudat. De abia se opri elicea, că Petre şi George lăsară barca la apă şi coborîră în ea. Tînărul se aşeză la cîrmă, în vreme ce Uriaşul vîsleă cu putere. Norii acoperiră din nou luna, dar pentru cei doi urmăritori era acum prilejul cel mai bun ca să examineze de aproape epava misterioasă.

Corabia, care voia să-şi ducă la Singapore încărcătura de preţ, sub scutul întunericului, se temea probabil că ar putea fi ameninţată de vreo primejdie din partea vasului-fantomă care se afla în faţa sa, căci deodată ţîşni de la prora sa lumina orbitoare a unui reflector, învăluind într-însa "epava".

George scoase o exclamaţie de uimire. Petre se opri brusc din vîslit şi întoarse privirea. Ceea ce văzu, îl făcu şi pe el să scoată un strigăt de mirare. Vasul misterios părea să fie într-adevăr o epavă

înclinată, probabil o corabie veche, - dar de parapetul ei stăteau sprijinite... schelete.

Priveliștea era înfiorătoare, dar nu ținu mult. Cercul de lumină al reflectorului începu să se balanseze cu putere, se aplecă tot mai jos spre mare și cu groază observară Petre și George că ei dispăru aproape vertical în apă.

Corabia, care descoperise epava misterioasă, se scufundase așadar de sus în jos, cu o repeziciune care nu-i îngădui nici măcar să lase pe apă bărcile de salvare. Cei doi marinari, ale căror istorisiri au fost considerate drept năluciri, erau într-adevăr singurii supraviețuitori ai unei catastrofe de necrezut.

Fără voie George privi îndărăt spre submarin, apoi se adresă Uriașului:

- Petre, să vislim mai spre răsărit, într-acolo, unde s-a scufundat corabia. Poate mai salvăm vreun om din echipaj. Oh, a fost o priveliște înfiorătoare.

- Da, domnule George, a fost înfiorător și ciudat în același timp. Cred că Jan Brike n-ar fi cutezat să slobozească o ghiulea asupra acestui vas-fantomă. N-ai văzut d-ta, de abia l-a învăluit în lumina reflectorului, că s-a și scufundat biata corabie. Mai că-ți vine să crezi, că există lucruri supranaturale. Desigur că tot așa și-o fi spus și tatăl d-tale, altminteri ar fi pus în funcțiune unul din reflectoarele submarinului.

- Ei, Petre, după cum văd, te-a molipsit și pe tine Jan Brike cu superstițiile lui, rîse George. Tata o fi având el motive de nu s-a folosit de reflector. Și

eu sînt de părere că scufundarea corabiei se datorează vreunei forțe misterioase, dar această forță nu poate veni decît de pe "epavă". Să vedem, poate că izbutim ă salvăm pe vreun nenorocit!

Vîsli ă cu toată puterea spre locul catastrofei. Din nefericire, era atît de întuneric, încît nu puteau vedea decît la cîțiva metri depărtare. Cînd după socoteala lor ajunseră la punctul cu pricina, Petre o lăsă mai încet. George se aplecă peste marginea bărcii și privi cu atenție deasupra apei.

După cîteva minute, tînărul spuse încetișor:

Petre, dacă nu mă înșel, văd două puncte negre în fața noastră. Ia-o ceva mai la stînga, - da, așa e bine. Într-adevăr, sînt doi oameni, dar nu se mișcă, par să fie morți.

Într-un răstimp atît de scurt nu se poate să se fi înecat, răspunse Uriașul. Îi vom lua cu noi și doctorul Bertram va ști el ce e de făcut.

Se aplecă spre mare și aduse în barcă cele două trupuri. George începu îndată să se ocupe de ei, căutînd să le facă respirație artificială.

Uriașul mai dădu cîteva tîrcoale, dar nedescoperind nimic, porni cu viteză înapoi spre submarin.

II. - DESCOPERIRI MISTERIOASE

După vreo zece minute auzi un strigăt ușor din stînga, el încetini viteza bărcii și opri în fața submarinului. Căpitanul Farrow - care-i anunțase prin strigătul acesta - schimbase locul unde se afla vasul, căci Petre știa exact că îl lăsase cu mult mai departe.

George și Uriașul aveau să afle îndată, însă, de ce Farrow nu rămăsese pe locul dinainte, precum și de ce nu pusese în funcțiune reflectorul, pentru a lumina corabia-fantomă.

- Ați procedat cu neprevedere, apropiindu-vă de locul unde s-a scufundat corabia, îi întîmpină căpitanul. Nu lipsea mult să împărtășiți soarta ei. Eram împiedicat să vă dau un ajutor, ba a trebuit să-mi schimb și poziția, căci nu voiam să expun "Dox"-ul să fie lovit de o explozie care să-l nimicească.

- Explozie? întrebă George, cu uimire. Crezi anume că corabia s-a scufundat în urma aruncării unei grenade sau a unei torpile?

- Da, dar explozia aceea n-a făcut nici un zgomot și nu-mi pot da seama de ce natură a fost. Tot așa s-o fi întîmplat și cu celelalte corăbii care au

dispărut pe aici. Ele au zărit "epava" în lumina nesigură a nopții, au pus în funcțiune reflectoarele și astfel au oferit bandiților o țintă sigură. Ah! văd c-ați pescuit doi oameni, ăsta-i un succes mare, oricum. Duceți-i repede în cabina-infirmerie, doctorul Bertram se va ocupa de ei. Dacă vor putea fi salvați, ne vom înapoia în port și-i vom debarca, după ce ne vor fi povestit, firește, ce știu despre corabia-fantomă. Barca de aluminiu rămîne pe punte, vom avea poate nevoie din nou de ea, în curînd.

Petre luase pe umăr pe unul din salvați și-l duse în interiorul vasului. Kard făcu la fel cu al doilea. Farrow îi urmă, însoțit de George.

Doctorul Bertram examină pe cel dintîi, îi luă pulsul și în cele din urmă zise:

- Nici n-a înghițit atîta apă cît credeam eu la început. Dar respirația nu e deloc cum trebuie să fie; de fapt, nu-mi explic de ce a căzut în nesimțire. Voi încerca cu aparatul de oxigen. Dacă nu mă înșel, s-a intoxicat cu un gaz, necunoscut mie, care amețește numai, dar nu are efect mortal. Inima funcționează absolut normal. Ia să vedem ce facem!

Luînd aparatul de oxigen, doctorul îl puse în funcțiune, și rezultatul fu uimitor, căci după cîteva minute numai leșinatul începu să respire adînc, deschise ochii mari și privi rătăcit în jur. Apoi, ridicîndu-se în capul oaselor, întrebă:

- Unde sînt? Ce s-a întîmplat cu mine? Unde e corabia-fantomă?

- Vei afla îndată, răspunse Farrow. În primul rînd să-l readucem la viață și pe colegul d-tale.

- Ah! ăsta e timonierul Anders, eu sînt Hendrik Grooven, olandez de origine și corabia aparține tatălui meu.

În timpul acesta doctorul Farrow se ocupă de celălalt leșinat. După un tratament scurt cu aparatul de oxigen, îl readuse și pe el în simțiri și îndată ce deschise ochii, izbucni:

- Drace! m-au amețit rău, nu glumă! Ah! mi se pare că sînt pe un submarin, dacă nu mă înșel! Cum se face asta? Stăteam la cîrmă cînd am zărit corabia-fantomă!

Ochii săi vii priveau cu oarecare bănuială spre căpitan. Tînărul olandez se uită și el cam speriat la Farrow, cînd îl auzi pe timonier vorbind de submarin. Căpitanul, însă, zîmbi și zise:

Întocmai, domnilor, vă aflați în momentul de față pe un submarin. Poate că nu vă e necunoscută persoana mea, mă numesc Farrow.

Hendrik Grooven tresări, timonierul, însă, sări deodată de pe masa de operație și luînd poziție în fața lui Farrow, zise:

- Îmi dați voie, domnule căpitan, să vă spun cît de bucuros sînt că vă cunosc.

Farrow îi strînse mîna cu putere, apoi se întoarse spre olandez, și spuse:

- Întîmplător am fost astă-seară în Bandjermasin, unde am debarcat pe unul din frații

Nieuvenhuis, pe care l-am salvat din mîinile piraților crucii. Cu prilejul acesta am aflat pentru prima oară povestea cu corabia-fantomă, care m-a interesat mult, deoarece anumite cercuri bănuiesc că eu sînt amestecat aici. Părăsind portul cu o barcă de aluminiu, am văzut vasul d-voastră trecînd prin fața noastră. Cînd am ajuns la submarin, primul meu ofițer mi-a comunicat că a observat o corabie suspectă, semănînd cu o epavă. Am pornit după d-voastră, am zărit epava și apoi am fost de față fără voie la tragedia care s-a desfășurat. Probabil că vasul misterios a lansat împotriva d-voastră o bombă, care explodează fără să facă zgomot, dar conține un gaz care produce amețeală. Fiul meu, împreună cu un marinar, se aflau într-o barcă în apropiere de locul nenorocirii și astfel au izbutit să vă pescuiască.

- Ah! n-ați putea să-i trimiteți o torpilă în coaste acestei corăbii-fantomă, domnule căpitan? strigă timonierul, cu mînie. Acum îmi dau seama cum s-au prăpădit corăbiile cu încărcături prețioase, dispărute în anii din urmă.

- Aș fi făcut-o poate, zise Farrow, dar nu mai era timp, căci lumina reflectorului d-voastră a dispărut tot atît de repede cum a apărut. Afară de asta, am fost nevoit să mă îndepărtez de locul unde mă aflam, căci mă temeam să nu împărtășesc soarta dumneavoastră.

- Aveți dreptate, domnule căpitan, încuviință Anders. Și ce aveți de gînd să faceți acum?

Vă voi debarca pe dumneavoastră amîndoi, după aceea voi încerca să lămuresc misterul epavei.

Hendrik Grooven își drese glasul, apoi zise:

- N-ar fi cu putință, domnule Farrow, ca această presupusă epavă să ascundă un submarin? În felul acesta mi-aș explica de ce nu se arată niciodată în timpul zilei. Sau poate să fie și o remorcă, pe care submarinul o tîrăște după el, pentru ca să poată trage în voie asupra unui vas care s-ar opri brusc în fața sa. Încărcătura prețioasă a corăbiilor scufundate, poate fi apoi scoasă la suprafață cu ajutorul scafandrilor submarinului. Nu găsiți că presupunerea mea poate fi exactă?

Spunînd acestea, ochii olandezului priveau scrutător la căpitan. O clipă Farrow se făcu roșu de mînie, apoi, însă, zîmbi și zise liniștit:

- E drept, domnule Grooven, presupunerea dtale nu e de disprețuit. Te admir că ai izbutit să găsești soluția atît de repede. Ei, dar nu mă tem să pornesc lupta împotriva altui submarin, deși nu prea împărtășesc în totul părerea dumitale. Nu face nimic, însă, poți povesti liniștit la Bandjermais, care e părerea dumitale și atunci, cel puțin, nu vom mai fi suspectați noi și asta ar fi cît se poate de bine.

- Hm! nu asta voiam eu să spun, murmură tînărul olandez, încurcat.

Apoi adăugă, însă:

- Dar de ce spuneați că ar fi cît se poate de bine?

- Ei, spuneam şi eu aşa, răspunse căpitanul, cu nevinovăţie. Mă gîndeam că oamenii n-ar mai fi nevoiţi să-şi frămînte creierul cu corabia-fantomă. Dar uite că ne-am apropiat de port, veniţi, vă rog, pe punte, vă voi duce pe uscat cu o barcă.

- Domnule căpitan, vă rog respectuos să-mi îngăduiţi să rămîn pe submarinul interveni atunci timonierul Anders, luînd poziţie de drepţi în faţa lui Farrow. Corabia noastră s-a prăbuşit, după cum ştiţi; cred, însă, că v-aş putea fi de oarecare folos, domnule căpitan, deoarece cunosc bine de tot coastele de pe aici. Vă voi ajuta cu dragă inimă în opera de răzbunare împotriva corabiei-fantomă.

Domnule Anders, zise atunci Hendrik Grooven, aspru, te poţi considera concediat din serviciul meu, fără nici un drept la vreo despăgubire.

- Bine, domnule Anders, te primesc în slujba mea, zise Farrow, prietenos. Rămîne la buna d-tale plăcere cît vei vrea să stai. Pentru moment, ne vom ocupa să lămurim chestia cu epava misterioasă.

Grooven o luase înainte, spre punte şi ceilalţi îl urmară. După ce se urcă în barca de aluminiu, condusă de Petre, strigă înapoi:

- E foarte ciudat, Anders, că ai mers cu vasul atît de aproape de coastă, încît a trebuit să ne lovim de corabia-fantomă, şi că ai fost salvat şi acum ţii să rămîi pe submarinul acesta. Îmi pare nespus de rău, dar chestia asta trebuie s-o aduc la cunoştinţa prefectului de poliţie.

Anders mormăi o înjurătură, dar Farrow rise și strigă olandezului:

- Cred că ai avut grijă să-ți asiguri pentru o sumă frumușică încărcătura de preț, d-le Grooven.

Tînărul nu răspunse, dar Rindow, care se afla lîngă Farrow, întrebă uimit:

- Ce voiai să spui cu asta, domnule căpitan?

Nu mi-a plăcut deloc tinerelul acesta și am vrut să-l necăjesc nițeluș, răspunse Farrow. Și-a exprimat pe șleau bănuiala împotriva noastră. Domnule Anders, aveați într-adevăr încărcătură de preț pe corabie?

- Da, d-le căpitan, din cîte știu eu aveam mătase împachetată în baloturi impermeabile, apoi lăzi de tablă în care se aflau idoli din metale prețioase. Dacă nu mă înșel, toată marfa asta a fost asigurată pentru o sumă de o jumătate milion fiorini olandezi.

- Hm! interesant de tot! zise Farrow, gînditor. În asemenea condiții face să-ți scufunzi vasul, mai ales dacă ai apoi posibilitatea să scoți marfa afară, cu ajutorul scafandrilor. Dar ia spune, domnule Anders, era hotărît de la început ca acest tînăr Grooven să plece la drum?

- Nu, răspunse timonierul, surprins, s-a îmbolnăvit subit secundul și atunci a fost luat el. Acum îmi dă și mie în gînd că se împotrivise din toate puterile, dar căpitanul, tatăl său, căruia îi aparține afacerea, a insistat cu tot dinadinsul. Hm! e ciudat!

- Ce e ciudat? întrebă Farrow, cu interes.

Ieri l-am văzut pe tînărul Grooven stînd de vorbă cu un european străin. Discutau cu mare însufleţire. Apoi, cînd străinul ăla a dispărut, el părea transformat cu desăvîrşire. Pînă-n clipa aceea, încercase în fel şi chip să scape de obligaţia de a pleca la drum, dar apoi n-a mai zis nimic, ba părea chiar încîntat. Nu ştiu ce să însemne toate astea, dar a fost ciudat, oricum.

Da, ai dreptate, zise Farrow. Ce înfăţişare avea străinul ăla? L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea?

Fireşte, domnule căpitan. Era cam mărunţel de statură, dar îndesat şi cu figura ascuţită. Ochii lui te izbeau din primul moment, erau negri şi aveau o strălucire cum n-am mai văzut încă la un om.

- Bine, să ne întipărim în minte lucrul acesta, zise căpitanul. Ah! uite că se întoarce Petre. Acum va trebui să vedem cum facem să ne apropiem de corabia-fantomă, fără să ne primejduim viaţa.

Uriaşul ridică singur pe punte barca de aluminiu, camarazii săi o demontară şi o duseră în interiorul vasului.

- Ei, Petre, a ajuns cu bine pe uscat domnul Grooven? întrebă Farrow.

Da, da, mormăi Uriaşul, numai că a avut ghinionul, la coborîre, să alunece şi să cadă peste bord. A durat mult pînă să dau de el. Dar bine a păţit, căci a avut neobrăzarea să vorbească iar pe seama domnului căpitan.

- Hm! şi zici că a alunecat? întrebă Farrow,

rîzînd. Dar cred că nu i s-a întîmplat nimic?

Nu, domnule căpitan, a înghiţit o groază de apă, dar i-am scos-o eu afară şi acum nu mai are nici pe dracu!

Petre coborî în turn şi căpitanul se adresă lui Anders:

- Aşa, vino jos să te prezint noilor d-tale camarazi. Apoi vom porni încetişor spre locul catastrofei. Te pomeneşti că vedem pe acolo lucruri interesante de tot. De altfel, cred că afacerea asta poate deveni foarte primejdioasă pentru noi. Dar trebuie să punem totul în mişcare ca să limpezim misterul vasului-fantomă, căci onorabilul Hendrik Grooven va căuta să convingă autorităţile că noi sîntem autorii fărădelegilor. Aşa ceva nu se înghite, vorba aceea!

Farrow dădu lui Plundow indicaţii să meargă vreo cinci kilometri spre sud, apoi s-o ia spre vest. Viteza vasului era redusă, căci se putea presupune că banditii de pe corabia-fantomă vor cerceta toată zona, pentru a se pune la adăpost de surprize.

Farrow îl conduse pe Anders în sala echipajului şi-l prezentă tovarăşilor. Apoi se întoarse cu el în turn şi-l întrebă:

- Domnule Anders, spuneai că cunoşti bine coastele de pe aici. Există prin apropiere golfuri, în care se pot ascunde vase de mărimea unei corăbii, fără ca să poată fi văzute dinspre mare?

- Fireşte, domnule căpitan, numai eu cunosc cel puţin o duzină de asemenea golfuri, sînt, însă,

încredințat că există mult mai multe.

- Ah! asta e foarte interesant, zise Farrow, îngîndurat. Va trebui să le cercetăm mîine, pe sub apă. Poate că, cu prilejul acesta, dăm de ascunzătoarea corabiei-fantomă. - Opriți mașinile! strigă el apoi în tubul acustic.

Cînd vasul își încetini viteza, el urmă, adresîndu-se lui Anders:

- Așa, acum cred că sîntem cam în direcția locului unde s-a scufundat corabia. Vom rămîne cîtva timp aici, apoi vom porni spre nord, direct spre locul cu pricina.

- Credeți, domnule căpitan, că vom da de corabia-fantomă? întrebă Anders.

- Da, cu siguranță. Banditii vor încerca acum să scoată la suprafață încărcătura vasului. Dacă n-ar fi fost ăsta gîndul lor, n-ar fi avut nevoie să scufunde atîtea vase.

- Firește, dacă o fi vorba de excrocherii cu asigurarea. Prea mult n-or fi cîștigat de pe urma asta banditii, căci în ultimul an au fost păgubite multe firme de seamă prin pierderi de vase, care desigur n-au nimic de-a face cu oamenii aceștia. Da, chiar dacă aceste firme au primit și sumele asigurate, sînt totuși păgubite, deoarece afacerile lor au dat înapoi, din cauza neîncrederii firești a expeditorilor. Așadar, lucrurile trebuie să stea așa cum spuneți d-voastră, domnule căpitan, - banditii care se ascund în dosul corabiei-fantomă jefuiesc vasele scufundate.

Pînă la vreo zece kilometri depărtare de coastă, fundul mării e atît de neted, încît îşi pot face treburile în voie.

- În cazul acesta, dacă vom cerceta mai amănunţit fundul mării pe aici, vom da, desigur, de multe epave, zise Farrow. Părerea mea este că banditii şi-au ales tocmai din acest motiv, coasta asta, pentru operaţiile lor. Dar lasă, vom încerca noi totul ca să punem mîna pe ei.

- Domnule căpitan, zise timonierul cu şovăială, eu găsesc că pe întuneric n-ar putea scoate ei la suprafaţă mărfurile scufundate. Cu lumină nu pot lucra, căci se abat multe vapoare pe aici în timpul nopţii. Dar nici în timpul zilei n-o pot face, şi atunci...

- Hm! făcu căpitanul, e şi nu e aşa. Ia spune, se pescuieşte mult pe coasta de aici?

- Da, tot pescuitul se află în mîinile unei firme americane, "Williamson Brothers", care trimite vasele ei proprii încoace. Mă cam îndoiesc dacă, cu sistemul acesta costisitor, îşi scoate cheltuielile. Are în exploatare şase vase, or fi pescuind ei şi mult, nu-i vorbă, dar cum îşi pot valorifica toate cantităţile acestea? E drept, după cît ştiu fac şi conserve şi poate că astfel s-o scoată la capăt.

- Hm! "Williamson Brothers" spuneai? Ciudat lucru că tocmai o firmă americană s-a apucat să facă pescărie în stil mare pe aici. Dacă ar fi fost în Coreea, hai să zic, mai vii de acasă! Acolo sînt

perspective să găseşti peşti scumpi, în cantităţi mari. Dar aici? Ia spune, firma asta îşi are sediul în Bandjermasin? De acolo expediază marfa?

- Nu, s-a stabilit la Kap Malalajor, cam la o sută kilometri spre apus. De fapt, au un mic birou şi la Bandjermasin, unde primesc poştă din cînd în cînd.

- Mi-ai comunicat un fapt de mare însemnătate, domnule Anders, zise căpitanul. Sînt de părere c-ar trebui să ne ocupăm mai de aproape de această firmă. E lucru sigur că nu a căpătat fără vreun motiv puternic exclusivitatea de a pescui pe coastă. Ascultă ce spun eu, domnule Anders, firma asta o fi avînd ceva de-a face cu epava-fantomă, dacă nu cumva e chiar ea în persoană, ca să zic aşa.

Dumnezeule! exclamă timonierul, acum mi-aduc aminte unde am văzut pe omuleţul acela gras, care stătuse de vorbă cu Hendrik Grooven, înainte de plecarea noastră. Da, da, l-am zărit odată în biroul firmei "Williamson Brothers". Dar, domnule căpitan, s-ar părea că şi domnul Hendrik n-ar fi străin de afacere, în cazul acesta?

- În ce relaţii se afla Hendrik cu tatăl său? cercetă Farrow.

- Foarte proaste. Bătrînul Grooven a fost un om tare de treabă şi mai că nu-mi vine să cred că se află acum pe fundul mării. Hendrik e un chefliu, i-a făcut multe necazuri tatălui său, şi după cît am auzit e înglodat în datorii pînă peste cap. Mă gîndesc cu groază, domnule căpitan, că pentru a face rost de

bani, s-o fi amestecat în afacerea asta, în care tatăl său şi-a găsit moartea.

- Totul e cu putinţă în lumea noastră! zise căpitanul, cu seriozitate. Banul e ochiul dracului şi cîţi copii nu şi-au ucis părinţii de dragul lui! Acum văd ceva mai limpede, domnule Anders. Fusese hotărît dinainte să se scufunde corabia lui Grooven şi Hendrik voia să-şi plătească datoriile cu banii luaţi de la asigurare. Cînd a fost vorba să plece el însuşi la drum, l-a cuprins frica; s-a liniştit, însă, după ce a stat de vorbă cu reprezentantul firmei "Williamson Brothers". Poate că au izbutit să-l convingă că scapă cu viaţă dacă va sta în spatele vasului, la cîrmă, sau poate că i-au făgăduit că nu vor scufunda corabia chiar îndată. De aceea nu s-a mai împotrivit. Ascultă ce-ţi spun eu, aşa stau lucrurile, domnule Anders! Fireşte că banda nu s-a mai sinchisit de el apoi, pentru ea principalul fiind încărcătura de preţ.

- Drace! aveţi perfectă dreptate, domnule căpitan! exclamă timonierul. Ce-ar fi să dăm imediat de ştire poliţiei cum stau lucrurile?

Farrow izbucni în rîs, apoi răspunse:

- Eu cred că poliţia nu va mai putea de bucurie cînd ne-om prezenta noi, ca să ne poată aresta. Hendrik Grooven are, desigur, mai multă trecere decît fostul său timonier şi chiar decît căpitanul Farrow, urmărit cu înverşunare de fostele Puteri aliate. Nu eşti şi dumneata de aceeaşi părere? Nu,

domnule Anders, cu poliția nu-i nimic de făcut, trebuie să lămurim chestia prin proprille noastre puteri, oricît de greu și primejdios ar fi. Și acum, cred că am stat destul de vorbă, deși nu ne-am pierdut timpul degeaba; vom porni la drum să vedem dacă nu cumva descoperim ceva suspect.

Cu viteză redusă, submarinul pluti lin spre coastă, spre punctul unde, cu cîteva ceasuri înainte, corabia lui Grooven se scufundase.

Căpitanul știa bine că se afla în mare primejdie. Banditii care lucrau cu astfel de arme și mijloace, aveau, desigur, pe vasul lor un post de radio, datorită căruia puteau fi informați repede de omul lor de încredere din Bandjermasin. Dacă Hendrik Grooven s-o fi dus acum la acest personaj, atunci nu mai încăpea îndoială că cei de pe corabia-fantomă și primiseră vestea că submarinul lui Farrow se află la fața locului și că vestitul căpitan, spaima banditilor de mare, hotărîse să se ocupe de lămurirea misterului.

Și atunci se putea aștepta în orice clipă să împărtășească soarta corabiei lui Grooven.

III. - O ÎNTREPRINDERE ÎNDRĂZNEAȚĂ

Cu cît submarinul înainta mai spre nord, apropiindu-se de coasta primejdioasă, Farrow devenea mai neliniștit.

În cele din urmă dădu comanda de afundare. Marinarii care se aflau pe punte, printre care George și Petre, coborîră în grabă scărița turnului, capacul fu închis, apoi minunatul vas începu să se lase în apă, în vreme ce pompele umpleau tancurile de balast. Farrow afundă "Dox"-ul de vreo opt metri numai și înălță periscopul doar atît cît să iasă la suprafața apei. Două minute se scurseră de la această manevră, că Farrow și tresări cu putere. Teama lui se dovedea îndreptățită.

Trei fișii luminoase străbătură deodată întunericul. Erau atît de bine orînduite, încît formau o prelungire și luminau apa pe o mare întindere. Se rotiră încetișor în semicerc, luminînd mai întîi coasta spre răsărit, apoi rătăcind deasupra apei pentru ca, după ce luminară coasta de apus, să se stingă brusc.

Farrow răsuflă ușurat. Dacă s-ar fi lăsat la fund numai cu cîteva clipe mai tîrziu, submarinul ar fi fost

descoperit cu ajutorul acestor fîşii luminoase. Şi atunci, soarta lui ar fi fost pecetluită.

Cele trei lumini de reflectoare trebuie să fi venit dinspre coastă, dar aproape exact în spatele locului unde se petrecuse nenorocirea. Aşadar, era totuşi posibil ca acolo să fie scafandri la lucru, pentru a scoate la suprafaţă încărcătura vasului scufundat.

Da, căpitanul era chiar sigur de asta, căci banda ştia de acum, că tînărul Grooven şi timonierul fuseseră salvaţi şi că Anders se afla chiar pe submarinul lui Farrow. Trebuiau să presupună că Hendrik Grooven va da de ştire poliţiei şi poate chiar a doua zi dimineaţă vase ale guvernului vor face de strajă la locul nenorocirii, pînă la ridicarea corabiei.

Dar cum putea Farrow să stabilească lucrul acesta? Misterioasa epavă, care se folosea de arme atît de primejdioase, era, desigur, aproape de locul cu pricina. Dacă oamenii lucrau la lumina lămpilor în interiorul corabiei, cu greu ar fi observat ceva, prin fereastra de la proră. Iar reflec-toarele pe care le construise Hagen, şi a căror lumi-nă răzbătea prin apă, nu trebuia să le pună funcţi-une, căci ar fi atras atenţia duşmanului, care nu l-ar fi cruţat deloc.

- Domnule Anders, se adresă timonierului, cît de adîncă e apa în locul unde s-a scufundat corabia?

- Cel puţin zece metri, răspunse Anders. Fundul mării se înclină apoi treptat spre sud, în aşa fel încît la o depărtare de trei kilometri de coastă, adîncimea mării e de cincisprezece metri.

- Hm! Asta e un cîmp ideal de activitate pentru bandă, zise Farrow. Sînt sigur, însă, că ne-om pricepe noi să le stricăm afacerea. N-avem încotro, trebuie să ne ţinem de capul lor. E drept, riscăm să ne prăpădim de pe urma vreunuia din proiectilele acelea misterioase cu care lucrează banditii, dar cel puţin ni se va recunoaşte nevinovăţia cînd se va da de rămăşiţele submarinului.

- Domnule căpitan, poate că tînărul Grooven a spus adevărul fără să-şi dea seama, atunci cînd a afirmat că epava aceasta ar servi de acoperitoare unui submarin? Voia să lovească în dumneavoastră cu asta, dar chiar dacă n-o fi ştiut în mod exact, poate că totuşi a ghicit cum stau lucrurile!

- La drept vorbind, eu n-aş putea crede ca un al doilea submarin să mai dea tîrcoale pe aici, zise Farrow, dar admiţînd totuşi că aşa este, nu poate fi decît unul american. Ştiu eu ce să mai zic? În privinţa asta banditii americani sînt foarte bine organizaţi. Dar ia spune, de cît timp datează firma "Williamson Brothers"?

- De peste un an de zile, domnule căpitan. Cam tot pe atunci au început să dispară corăbiile pe aici. Să fi venit indivizii ăia tocmai din America ca să-şi stabilească aici cîmpul lor de operaţii criminale?

- Nu-i deloc exclus. Ba asta dovedeşte chiar că au lucrat cu cap. Pe coastele americane nu puteau să opereze prea mult timp, căci acolo paza se face cu mijloacele cele mai moderne, în primul rînd cu

avioanele. În schimb pe aici se produc atîtea taifunuri pe seama cărora se poate pune uşor dispariţia unui vas, - apoi coastele sînt foarte primejdioase prin locurile astea şi - înainte de toate - se ştie de ani de zile că eu îmi fac veacul pe aici.

Ah! asta înseamnă că banda şi-a făcut socoteala de la început că bănuiala ar putea cădea asupra dumneavoastră, domnule căpitan, zise Anders, spumegînd de furie. Asta e o mîrşăvie fără seamăn.

O astfel de întreprindere nu putea fi pusă la cale decît de un cap genial, răspunse Farrow. E mai mult ca sigur că s-a întemeiat pe această posibilitate. Dar despre asta vom sta de vorbă mai tîrziu, acum să vedem dacă nu putem descoperi ceva.

Submarinul se apropia de coastă şi căpitanul socoti că mai era doar la cinci sute de metri de locul nenorocirii. Îşi încordă auzul.

Deasupra apei se auzea zgomotul unei elice de vapor, pusă în mişcare, după cît se pare, de un motor puternic. Sunetul era, însă, slab, ceea ce însemna că vasul se afla la patru sute de metri de submarin.

În întunericul care se lăsase asupra mării, Farrow nu putea să vadă nici măcar umbra vasului cu pricina. Zgomotul elicei se pierdu spre răsărit apoi amuţi brusc; de fapt, prea brusc, dar căpitanul nu dădu atenţie faptului. Ceva mai tîrziu, însă, avea să-şi reamintească în chip neplăcut de asta, spunîndu-şi că faţă de un duşman atît de primejdios se cuvenea să fie cu cea mai mare băgare de seamă.

Farrow privea prin periscop, așteptîndu-se să vadă ivindu-se lumina unui reflector, dar așteptarea îi fu zadarnică. Îl chemă pe Rindow și-i dădu în primire periscopul, spunîndu-i să fie atent la tot ce se petrece. Apoi, însoțit de George și Anders, se duse în cabina de la proră și trase obloanele de oțel de la ferestrele ce se aflau acolo.

Apa neagră era luminată din cînd în cînd de puncte și linii strălucitoare, care nu erau decît peștii pe care natura îi înzestrase cu lumină proprie. Anders rămase uimit văzînd instalația asta minunată, apoi privi cu încordare în întuneric.

Submarinul se tîra încetișor spre nord, apropiindu-se de locul unde se produsese catastrofa. Cînd ajunse la cel mult o sută de metri, vasul se izbi de o piedică elastică și în clipa următoare fu împins cu putere îndărăt.

- Domnule căpitan! strigă Anders, care își lipise fața de geam, e o plasă, o plasă de oțel.

Căpitanul își dădu și el seama de situație în aceeași clipă. Vaporul a cărui elice o auzise cu cîteva minute înainte, trebuie să fi fost unul din cele șase vase de pescuit pe care firma "Wiliamson Brothers" le adusese aici, pentru așa zisele ei afaceri pescărești. Un altul trebuia să fie ceva mai spre apus, dar acela a cărei elice o auzise, tîrîse desigur, plasa de oțel după dînsul și o așezase aici.

Ciocnirea submarinului trebuie să fi fost semnalizată undeva, căci Farrow auzea acum lămurit

zgomotul câtorva elice la apus și răsărit, și care se apropia din ce în ce. În clipa aceasta, căpitanul își dădu seama limpede de planul dușmanului.

Submarinul, a cărei prezență le fusese semnalată de complicele lor din Bandjermasin, urma să fie încercuit în rețeaua largă de oțel. Din momentul ce se va întîmpla aceasta, dușmanii nemiloși aveau, desigur, mijloace să distrugă mult temutul submarin.

- Repede îndărăt! strigă căpitanul în acustic.

Elicea începu îndată să biciuiască apa și se produse o zguduitură, încît Farrow și însoțitorii săi fură izbiți de pereții cabinei.

De întors nu mai era vreme, submarinul trebuia să gonească îndărăt, ca racul, pentru a scăpa de primejdia ce-l amenința. Tot mai aproape se auzea dinspre răsărit și apus uruitul elicelor, cîteva clipe numai și cercul se închidea în jurul vasului.

- Pregătiți lansatoarele de torpile unu și doi! strigă el în porta-voce.

După un minut, se auzi glasul liniștit al lui Rindow, care răspundea:

- Lansatoarele de torpile sînt pregătite!

Dar în răstimpul acesta scurt, situația se schimbase. Zgomotul elicelor se auzea aproape, încît se părea că cele două vase vor ciocni submarinul.

În clipa următoare trupul de oțel al "Dox"-ului fu zgîriat de un corp tare; Farrow trase repede obloanele de la ferestre, un moment mersul vasului fu împiedicat, dar apoi își luă viteză, gonind îndărăt.

Babord! strigă căpitanul Farrow după câteva clipe.

Vasul se roti ca o sfîrlează, apoi fu izbit în coastă şi ameninţat să-şi piardă echilibrul. Dar îşi reveni repede şi porni ca o săgeată spre sud, pînă ce căpitanul dădu comanda:

- Jumătate viteză la motoare!

Răsuflînd uşurat îl privi pe Anders, care stătea nedumerit şi făcea ochii mari:

- Aşa, am scăpat ca prin urechile acului.

- Dumnezeule, dar ce fu asta? bîlbîi timonierul.

- Ceva simplu de tot. Voiau să ne încercuiască în plasa de oţel. Cele două vapoare, care desfăşurau o viteză mare, se apropiau din direcţii opuse, urmînd să se întîlnească. Cred că au prins de veste că am scăpat în ultimul moment din încercuirea plasei, care trebuia să se strîngă în jurul nostru. Am bănuit imediat că avea să se producă o explozie în interiorul reţelei, de aceea am dat comanda de babord, dar cu toate astea tot n-am scăpat de o izbitură destul de puternică.

- Hm! făcu Anders, trebuie să fie o bandă care lucrează repede şi fără cruţare, dispunînd de mijloace cu adevărat grozave. Dumnezeule! n-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva.

- Dragă domnule Anders, zise căpitanul zîmbind, gîndeşte-te bine dacă vrei să rămîi cu noi. Asemenea incidente nu ne prea înspăimîntă, sîntem obişnuiţi cu ele. Acum, hai în turnul de comandă să

vedem dacă nu putem observa ceva pe mare.

Cînd Farrow ajunse în turn, Rindow îi comunică:

- Cele trei reflectoare cercetează marea. Ah! văd două vaporaşe, desigur acelea ale căror elice le-am auzit. Al s-au stins reflectoarele.

- Hm! asta înseamnă că au vrut numai să se încredinţeze dacă ne-am prăpădit într-adevăr, zise Farrow. Deoarece, însă, nu vor vedea petele de ulei caracteristice la suprafaţa apei, vor şti că am scăpat. Ia să chibzuim acum ce avem de făcut. Cum ne-am putea apropia noi de epava corabiei scufundate? Probabil că au pus în jurul ei instalaţii de semnalizare. Ia staţi, prin explozie, reţeaua de oţel a fost distrusă, ce-ar fi să mai încercăm încă o dată?

- Domnule căpitan, comunică Rindow, care nu-şi deslipea ochiul de pe lentila periscopului, cele trei reflectoare luminează din nou marea, de data asta de la apus spre răsărit. Cele două vase s-au depărtat unul de altul, dar văd la apus ivindu-se alte două, unul stă pe loc, celălalt se îndreaptă cu viteză mare spre răsărit. Cred că au întins o nouă reţea.

- Mă gîndesc să distrug reţeaua aceasta cu o torpilă, dar blestemata aia de firmă americană posedă şase vapoare şi tare mă tem că ultimele două vor întinde altă reţea. Hm! acum chiar nu mai ştiu ce e de făcut. Sînt încredinţat că lucrează scafandrii la corabia scufundată. Dar cum să ne apropiem de ei? E aproape cu neputinţă, căci armele duşmanului sînt grozave.

George care se afla în spatele tatălui său, interveni:

- Tată, de ce n-ar fi posibil să mă duc eu acolo, cu Petre şi Kard? Dacă marea e adîncă numai de zece metri pe aici, putem coborî lesne de tot. Vom tăia şi reţeaua de sîrmă, fără ca banditii să prindă de veste. În costumele inventate de doctorul Jellot ne putem mişca în voie şi apropiindu-ne de corabia scufundată, vom observa ce se petrece. Ce părere ai despre propunerea mea, tată?

- Nu-i deloc rea, George, răspunse căpitanul, după ce chibzui cîteva clipe. Şi nici primejdia pentru voi nu poate fi prea mare după socoteala mea. Partea grea, însă, este cum să părăsiţi submarinul. E mai mult ca sigur că banditii cercetează marea, şi cum vreţi voi să părăsiţi turnul fără să fiţi observaţi, chiar dacă ne vom ridica numai atît, cît să atingem cu el suprafaţa mării?

- Domnule căpitan, reflectoarele au început iar să lumineze marea, comunică Rindow în clipa aceea, merg de la răsărit spre apus.

- Tată, putem totuşi ieşi, zise George, vom înainta acum pînă ce ajungem aproape de reţeaua de sîrmă, apoi ne ridicăm atîta, cît să atingă turnul suprafaţa apei. Cînd reflectoarele vor fi trecut pentru o clipă peste noi, ieşim la repezeală afară şi ne lăsăm în mare. Pînă să vă învăluiască din nou lumina lor, voi aţi şi închis capacul şi v-aţi afundat.

- Toate astea sînt bine ticluite, dragă George dar

eu mă tem că banda a prevăzut rețeau de oțel cu instalații de semnalizare foarte sensibile. Se poate lesne întîmpla ca să vă încerçuiască și pe voi, întocmai cum era să ni se întîmple și nouă; și dacă s-o produce vreo explozie, sînteți pierduți.

- Tată, zise George, cu bucurie, l-am rugat pe domnul Hagen al nostru să-mi construiască o lampă de buzunar care să lumineze și în apă. Uite-o aici! Cu ajutorul ei voi putea examina rețeaua în locul prin care vom vrea să ne strecurăm, fără să atragem atenția bandiților care spionează de sus. Firește că voi tăia fiecare sîrmă suspectă, și voi fi cu mare băgare de seamă; vom lua cu noi foarfeci ascuțite pentru scopul acesta. În privința asta poți fi liniștit, tată. Te rog din suflet, lasă-mă să-mi pun planul în aplicare. Gîndește-te că e vorba să înlăturăm bănuiala care planează asupra noastră.

- Da, dragul meu, acesta e lucrul principal. Oricîte fapte bune am făcut pînă acum, oricîte vieți omenești am salvat, oamenii vor uita totul într-o clipă, cînd bănuiala aceasta grea va apăsa asupra noastră și toți vor începe să strige în gura mare că sîntem ucigași și bandiți ordinari. Așa-i lumea, ce să-i faci! Tu n-o cunoști încă, ești prea tînăr. Da, băiatule, în principiu sînt de acord cu planul tău, deși îți primejduiești viața prin punerea lui în aplicare. Dar ce folos vom avea, dacă veți stabili într-adevăr că vasul scufundat e jefuit de bandiți? Nu vom putea face dovada, nu-i cunoaștem pe făptași

şi afară de asta, nici un judecător de prin partea locurilor astea nu ne va da crezare.

- Tată, eu am presimţirea că stabilirea acestui fapt va fi de mare însemnătate pentru noi, stărui George. Te rog din suflet, dă-mi voie să pornesc cu Petre şi Kard!

- Dumnezeule sfinte! exclamă Anders. Cum de-i dă în gînd băiatului să întreprindă aşa ceva? Domnule căpitan, am auzit multe despre faptele d-voastră de vitejie, dar asta n-aş fi crezut cu putinţă. Dacă... dacă veţi izbuti să... cum să zic... să aduceţi la bun sfîrşit chestia asta, eu... eu voi debarca pe uscat. Am nevastă şi copil şi mă tem să nu rămînă fără sprijin în viaţă.

- Dragă Anders, zise căpitanul, eu cred că dacă n-am fi fost noi, teama dumitale ar fi fost de mult fapt împlinit. Dar ai dreptate, ai prins rădăcini prin locurile astea şi nu trebuie să te muţi în altă parte, mai ales nu trebuie să-ţi pui viaţa în pericol, luînd parte la aventuri primejdioase, fără de care noi însă n-am putea trăi. Vei rămîne cu noi pînă vom lămuri misterul corabiei-fantomă, apoi te vei întoarce acasă. Trebuie chiar să rămîi pînă atunci, căci Hendrik Grooven va fi purtat el de grijă să prezinte lucrurile cum îi vine lui mai bine, dîndu-te drept complicele nostru. Cred că-ţi dai şi dumneata seama de asta?

Da, aveţi dreptate, răspunse timonierul, îngîndurat. Nu m-am gîndit prea bine la chestia asta. De-abia acum îmi dau seama cît de ticălos este

Hendrik acesta. El îşi va face declaraţia în faţa procurorului şi desigur că i se va da crezare, căci e fiul proprietarului corăbiei scufundate. Da, domnule căpitan, rămîn cu trup şi suflet al dumneavoastră, chiar de-ar trebui să trec prin iad. Acum e vorba şi pentru mine să-mi salvez renumele pe care ticălosul acela l-o fi murdărit, desigur.

- Bravo, Anders, strigă Farrow, acum ştiu că mă pot bizui pe dumneata în toate privinţele. Să revenim la chestie, însă. Ce se mai zăreşte, Rindow?

Domnule căpitan, cele trei reflectoare se îndreaptă acum din nou de la apus spre răsărit, raportă primul ofiţer. A fost aşadar, o pauză de patru minute.

- Ah! să ne spui atunci cînd va atinge lumina lor periscopul nostru! strigă Farrow.

- Acum! răspunse Rindow după cîtva timp.

- Aşadar, în total şapte minute, zise căpitanul. Ceea ce înseamnă că au nevoie de încă trei minute, pînă ce reflectoarele să lumineze coasta spre răsărit, apoi pauză de patru minute şi încă o dată trei minute pînă ce razele să ne atingă din nou. Aşadar, avem timp zece minute; cred că e de ajuns, pentru ca să dăm drumul scafandrilor peste bord.

Prea de ajuns, tată! strigă George, cu însufleţire. Avem nevoie de cel mult cinci minute pentru ca să ieşim din turn, poate că nici de atîta. Şi în restul timpului voi vă veţi afunda.

- Hm! două minute ca să ne ridicăm la

suprafață, cinci minute pentru voi, două minute să ne lăsăm la fund, fac în total nouă minute! Își făcu Farrow socoteala. Da, tocmai bine! Pregătiți-vă!

George alergă ca o furtună, strigîndu-i din fugă pe Petre și Kard. Timonierul, zise cu admirație:

Drept să vă spun, domnule căpitan, aș dori ca și băiatul meu să ajungă într-o zi ca al d-voastră.

- În cazul acesta ar trebui să fii și dumneata un tată la fel ca domnul căpitan, al nostru, zise Plundow, dar nu prea cred că ești.

IV.- O AVENTURĂ SUB APĂ

George, Petre și Kard se îmbrăcară în grabă cu costumele luate de la complicii doctorului Jellot, apoi se înapoiară în turn. Între timp, Farrow dăduse comanda de ridicare la suprafață, profitînd de momentul cînd reflectoarele își plimbau lumina de la răsărit spre apus.

După cîteva clipe, marginea turnului atinse oglinda apei. Petre Uriașul se cățără pe scăriță de fier, deschise capacul și sări afară. George îl urmă, Kard la fel și după patru minute cei trei scafandri se și afundaseră în mare. George Plundow închise

repede capacul, apoi pompele aduseră din nou apă în tancurile de balast.

Cînd fişiile de lumină ale reflectoarelor atinseră iarăşi marea, turnul submarinului era la doi metri sub suprafaţa apei. Farrow, care privea prin periscop, dădu din cap mulţumit şi zise:

A mers strună pînă acum, să nădăjduim că cei trei tovarăşi ai noştri vor scăpa cu bine. Dacă vom observa însă că i s-ar întîmpla ceva unuia din ei, să le arătăm bandiţilor că nu-i de glumit cu noi. Rindow! strigă el cu hotărîre, pregăteşte toate aruncătoarele de torpile. Ne vom ridica la suprafaţă dacă va fi nevoie, vom pune în funcţiune reflectorul şi vom arunca în aer toate vasele ce le vom întîlni.

Primul ofiţer dădu comanda mai departe cu toată graba. Căpitanul Farrow stătea la periscop. Părea o statuie şi nici un muşchi nu-i tresărea pe chipul său, deşi ştia că fiul său se află pe fundul mării, expus celor mai mari primejdii; împreună cu cei doi tovarăşi. Dacă ei îşi vor pierde viaţa cu prilejul acestei întreprinderi îndrăzneţe, căpitanul Farrow era hotărît să-i răzbune, cum nu s-a răzbunat încă nimeni în lumea asta.

Aşa se şi explica faptul că el rămînea atît de liniştit şi nemişcat, cu ochiul la periscop. Vedea cum lumina reflectoarelor se plimba încolo şi încoace deasupra mării, dar nu observa nimic suspect, care să-i arate că cei trei scafandri au fost descoperiţi. Bandiţii trebuiau să se simtă în mare

siguranță, dacă își continuau lucrul netulburați. Căpitanul era complet liniștit, cu atît mai mult cu cît de la afundarea lui George și a tovarășilor săi trecuseră zece minute.

*

Cei trei scafandrii ajunseră pe fundul mării și știau bine încotro trebuie s-o apuce, dar după opt minute de mers, George se opri fără voie.

Se țineau unul de altul, ca să nu se piardă, și la lumina lămpii de buzunar, tînărul zări în fața lui plasa de sîrmă, pe care o așezaseră acolo cele două vase americane.

Cei trei tovarăși mai văzură apoi că în plasa de oțel erau intercalate și sîrme de aramă, care stăteau, desigur, în legătură cu vreo instalație de semnalizare. Kard, fiind mecanic cu experiență, tăie la repezeală fiecare sîrmă în parte, însă purta de grijă să nu atingă capetele între ele. De-abia cînd tăie toate sîrmele de aramă, pînă la înălțimea unui stat de om, începu treaba cu rețeaua propriu-zisă.

În curînd făcuse o spărtură, prin care se puteau strecura. Știau bine că se aflau acum în vizuina leului, căci cu toată prevederea cu care lucrase Kard, se putea, totuși, să fi scăpat ceva din vedere și astfel bandiții să capete de știre. Și atunci se putea produce în interiorul rețelei o explozie, care să-i prăpădească pe toți.

Braţ la braţ îşi urmau drumul. George stinsese lampa şi peste cîteva clipe zăriră în faţa lor punctuleţe luminoase; nu erau, însă, peşti înzestraţi de natură cu lumină fosforescentă, ci, după cît se părea, izvoare luminoase slabe, artificiale, care se mişcau încolo şi încoace, la distanţe aproape regulate.

George şi tovarăşii săi inventaseră un sistem special de a-şi comunica cele ce aveau să-şi spună, atunci cînd se aflau sub apă, în costume de scafandru. Acest sistem era aplicat cu ajutorul degetelor, cu care loveau în tact pe antebraţ.

- Trebuie să încercăm să "prindem" unul din aceşti "purtători de lumină", comunică George tovarăşilor săi, şi atunci vom avea un martor cît se poate de bun. Nici nu vom atrage atenţia cînd ne vom face apariţia în rîndurile acestor bandiţi.

Cei doi uriaşi răspunseră că sînt de acord cu propunerea, apoi porniră cu toţii înainte.

După cîteva minute se izbiră de o piedică tare. Pipăind cu mîinile, constatară că era corabia scufundată de curînd de banda misterioasă.

George, care luase comanda micului grup, comunică din nou:

- S-o luăm la stînga în jurul prorei vasului, trebuie să stabilim ce i-a provocat scufundarea. Repede, poate mai punem mîna pe unul din scafandri.

Înaintară cu paşi grăbiţi, şi cînd trecură de prora ascuţită, constatară că era complet distrusă. Gaura era atît de mare, c-ar fi putut încăpea în ea

un vagon de cale ferată şi cei trei marinari îşi dădură seama că o astfel de rănire trebuia să provoace în mod fatal scufundarea imediată a vasului.

Se opriră din mers, căci din gura aceasta uriaşă ieşeau afară făpturi, care purtau în mînă o lumină slabă, îndestulătoare, însă, ca să le arate drumul. Ciudaţii indivizi tîrau după dînşii poveri grele, sau le purtau în spate.

Cei trei scafandri stăteau nemişcaţi în colţul epavei şi observau cu atenţie făpturile misterioase. În cele din urmă, George spuse, după sistemul lor, tovarăşilor săi:

— Îl veţi înhăţa pe cel dintîi care va părăsi acum vasul. Îl veţi trage repede în umbră, cu povară cu tot. Atenţie! Fiţi pregătiţi!

Cei doi uriaşi se furişară încetişor lîngă gaura care provocase pierderea corăbiei şi se aşezară la pîndă. O nouă făptură îşi făcu apariţia, dar fu înhăţată repede de Petre şi Kard. Aici n-aveau să se teamă că individul atacat ar putea scoate un ţipăt, de aceea îşi încleştară mîinile în braţele lui şi-l traseră după dînşii. Zadarnic se zbătea, adversarii săi erau mai puternici ca el.

George ştia bine că situaţia va deveni foarte primejdioasă acum, căci lipsa unui om trebuia să fie observată imediat. Reţeaua se putea închide şi explozia se putea produce, nimicindu-i.

Lovindu-i cu pumnul în spate George le dădu de înţeles tovarăşilor săi să se grăbească, dar uriaşii

bănuiau şi ei primejdia ce-i ameninţa şi porniră atît de repede înainte, încît tînărul de abia îi putea urma. El pricepea, însă, graba pe care o puneau Petre şi Kard, căci, cu toate că erau cu mare băgare de seamă, se putea să atingă, totuşi, vreo sîrmă, prin care să dea un semnal vasului care făcea de pază deasupra apei.

George nici nu cuteză să depene gîndul acesta în întregime ci-i urmă pe cei doi uriaşi, cît îi ţineau puterile. Dar cu tot efortul lui ar fi fost pierdut, totuşi dacă credinciosul Petre n-ar fi fost la postul său.

George auzi un zgomot înăbuşit, pe care nu şi-l putea explica încă. Se opri fără voie, ca să cerceteze despre ce-i vorba, dar în clipa aceea un corp tare se izbi de el. Se simţi înhăţat şi tîrît înainte, cu o putere căreia nu ar fi putut să i se împotrivească.

Îşi dădu imediat seama că nu putea fi decît credinciosul Petre, care voia să-l apere de vreo primejdie pe care o bănuia. De aceea nici nu se împotrivi, ci căută să înainteze cît mai repede.

Aproape c-ar fi fost prea tîrziu, căci deodată George se simţi lovit din amîndouă părţile. Înainte de a-şi putea da seama ce se petrece, fu tîrît cu o smucitură atît de grozavă, încît nu lipsi mult să-i smulgă braţul din umăr.

În clipa următoare, însă, avu cel puţin o bănuială de primejdia în care plutise, căci în spatele său alunecă ceva tare, ca oţelul, care-l împinse înainte cu putere. Dacă ar fi purtat acum costumul

obișnuit de scafandru, cu butelille de oxigen în spinare, ar fi fost pierdut, căci el își dădu seama imediat că îndărătul său se închisese tocmai cercul plasei de oțel. Cele două capete ale acesteia i-ar fi smuls cu siguranță butelille.

Petre urma să-l tragă tot înainte, dar deodată toți trei scafandri fură izbiți cu atîta putere, încît se lungiră pe fundul mării. Banditii făcură să explodeze o bombă în interiorul rețelei de sîrmă și efectul fu grozav.

George era nespus de recunoscător credinciosului său Petre, căci fără el căpitanul Farrow nu și-ar mai fi revăzut fiul. Așa, însă, înaintară încă vreo zece minute, după ce se ridicară de jos, și ajunseră cam în dreptul locului unde trebuia să fie submarinul.

Nu era atît de simplu să ajungă sus acum, căci după toate probabilitățile căpitanul nu putea să se ridice la suprafață deocamdată. Banditii descoperiseră, probabil, lipsa unuia dintre ai lor și căutau, desigur, să lămurească chestia.

Cei trei scafandri stăteau nehotărîți pe fundul mării. În cele din urmă George cutează să aprindă lampa de buzunar și atunci văzură cu toții trei funii groase, care șerpuiau la numai cîțiva pași de ei.

De îndată ce lumina reflectoarelor trecuse deasupra periscopului, căpitanul Farrow trimisese repede un marinar pe punte, care fixă de parapet funiile. Înainte ca razele reflectoarelor să se înapoieze,

marinarul fu îndărăt în turn şi submarinul se afundă de doi metri.

George se căţără cel dintîi pe funie, în vreme ce Petre şi Kard îl ţineau pe prizionier. Acum trebuiau să fie cu multă prevedere, căci dispariţia unui bandit trebuia să-i fi pus pe gînduri pe ceilalţi, care şi-or fi închipuit că nu poate fi vorba decît de intervenţia căpitanului Farrow.

George lovi cu putere în capacul turnului şi imediat auzi răspunsul tatălui său. Căpitanul bătu în tactul alfabetului Morse:

- Fiţi pregătiţi şi urcaţi pe punte! Reflectoarele vin acum dinspre apus, peste trei minute mă ridic la suprafaţă.

- Bine, răspunse George. Aducem un prizionier.

Trase de funiile pe care le ţineau în mînă Petre şi Kard şi cei doi uriaşi se căţărară imediat, cu prizionierul la mijloc. Acum erau cu toţii pe punte şi se tîrîră pînă la turn. Văzură nelămurit lumina celor trei reflectoare alunecînd deasupra submarinului, şi în clipa următoare trupul de oţel se ridică repede, capacul sări în sus şi după ce dădură drumul prizionierului din turn, ceilalţi trei îl urmară.

Petre închise la loc capacul, pompele intrară în funcţiune şi minunatul vas reveni sub apă.

Prizionierul fu dus în sala echipajului. Purta un costum de scafandru prevăzut cu butelii de oxigen pe spate, aşadar, se putea mişca şi el sub apă independent de vapor, dar nu atît de lesne ca George şi

tovarăşii săi, care purtau la brîu sticluţele cu materii chimice, din amestecul cărora se producea oxigen.

După ce omul fu dezbrăcat de costumul său, Anders se apropie de el şi strigă uimit:

- Ăsta e Johnston!

Prizionierul tresări speriat. Căpitanul Farrow întrebă îndată:

De unde cunoşti pe dumnealui, domnule Anders?

- E în slujbă la "Williamson Brothers", răspunse timonierul. Aşadar, presupunerea dumneavoastră se confirmă, domnule căpitan.

- Asta mă bucură, zise Farrow, satisfăcut. Acum ştiu cel puţin cu precizie încotro trebuie să ne îndreptăm atenţia. Ah, Petre, bine aţi făcut că aţi adus balotul cu voi! Ştim în mod absolut sigur, deci, că vasul a fost scufundat cu scopul de a fi jefuit. - Domnule Andres, cred că e mătase într-însul, - nu?

Timonierul examină balotul, învelit în pînză impermeabilă, apoi zise:

- Balotul acesta îmi pare necunoscut. Seamănă cu baloturile care se aflau în magazia lui Grooven, dar sînt mici deosebiri. N-am putea să-l desfacem?

- Fireşte!

Balotul fu desfăcut, dar... nu conţinea nici un fel de mătase, ci pînză de sac!

Farrow chibzui cîteva clipe, apoi izbucni în rîs şi se adresă prizionierului care făcea o mutră plouată.

Ei, ai văzut? Pungaşii au început să se înşele între ei. Hendrik Grooven şi-a asigurat marfa, dar o marfă fără nici o valoare. Mătasea şi statuetele le va vinde în altă parte.

Firma "Williamson Brothers", însă, a scufundat degeaba corabia, prăpădind atîtea vieţi omeneşti.

Johnston izbucni într-un adevărat potop de înjurături împotriva lui Grooven şi încheie cu vorbele:

- Lasă că James Williamson îi va plăti după cum merită; nu cred s-apuce ziua de mîine, ticălosul!

- Prin vorbele dumitale ai mărturisit că lucrurile stau întocmai aşa după cum am bănuit eu, zise Farrow. Cred că nu va trece mult şi "corabia-fantomă" va putea să-şi încheie existenţa.

Johnston rîse batjocoritor şi zise:

- De murit, tot o să trebuiască să mor, dacă voi fi predat autorităţilor. Mi-ar fi mai plăcut, însă, să pier odată cu submarinul. Cei doi fraţi Williamson ştiu că dumneata, domnule căpitan Farrow, te afli aici; odată ai izbutit să scapi în ultimul moment, dar eu ştiu că în cele din urmă vasul tot va fi distrus. E o moarte frumoasă, nici nu vă veţi da seama cînd gazul va pătrunde în încăperile submarinului. Ha! ha! ha! corabia-fantomă va continua să existe, numai soarta mea e să dispar odată cu dumneavoastră.

- N-am ajuns încă pînă acolo, răspunse Farrow, calm. Deocamdată te voi duce pe uscat, apoi mă voi îndrepta spre Kap Malalajor să fac o vizită la sediu

firmei "Williamson Brothers", ca să-mi dau seama cam ce afaceri învîrtesc dumnealor pe acolo. N-aș vrea să te dau pe mîna-călăului, după cum ți se cuvine, și după cum prevede legea.

Figura lui Johnston se schimonosi de furie, apoi duse repede mîna la buzunar; un cuțit luci în mîna lui, dar în aceeași clipă se auzi un țipăt de spaimă. Petre apucase brațul prizonierului, care se pregătea să înfigă cuțitul în căpitan. Arma căzu jos și Johnston începu să geamă de durere, căutînd să-și îndrepte mîna scrîntită.

- Ai fost cam neprevăzător, dragul meu, zise Petre, liniștit. Acum, te rog să întinzi nițel mîinile, ca să le legăm frumușel.

Cu multă îndemînare îl legă și-l trînti apoi într-un hamac, ca pe un pachet.

Farrow se întoarse în turn, urmat de George, care întrebă:

Vrei într-adevăr să-l duci înapoi la Bandjermasin, tată?

Ar trebui să-l transportăm la frații Nieuvenhuis, răspunse căpitanul, dar mă gîndesc că am pierde prea mult timp. Cred, deci, c-ar fi mai bine să ne îndreptăm imediat spre Kap Malalajor; în felul acesta am tăia drumul corăbiei-fantomă și vaselor de pescuit.

- Dar bine, tată, banda o fi foarte puternică și cum s-o face inofensivă noi singuri?

- Prin viclesug, dragul meu. De fapt, cînd mă

gîndesc la musafirii noştri, prinţul Ghasna şi fiica sa, nu-mi e deloc la îndemînă să-i expun la o astfel de primejdie.

Prinţul indian intrase tocmai în turn şi auzise ultimele cuvinte ale lui Farrow:

Domnule căpitan, zise el, asupra dumitale apasă o bănuială, pe care trebuie s-o înlături. Noi nu sîntem musafirii, ci tovarăşii dumitale. Dacă e nevoie să te expui primejdiei, nu ne vom da nici noi în lături. Poate că-ţi pot fi de vreun folos, într-un fel sau altul. Duşmanii cu care ai de-a face acum, par să fie foarte primejdioşi. Va trebui, poate să întrebuinţăm mijloace neobişnuite împotriva lor. Voi discuta eu chestia cu doctorul Bertram, încheie el şi părăsi repede turnul.

- Tată, cred că prinţul ne va putea fi de mare ajutor, zise George. Dar nici noi n-o să stăm degeaba. Cînd vom debarca la Kap Malalajor, vom lua cu noi grenade de mînă.

Ai dreptate, dragul meu. Va fi o luptă înverşunată, căci banditii ştiu că-i aşteaptă streangul dacă punem mîna pe dînşii şi-i predăm autorităţilor.

Căpitanul dădu comanda pentru direcţia spre vest. Avea de gînd să pătrundă în vizuina banditilor, şi să-i distrugă pînă la unul, ca să-şi salveze renumele ameninţat.

V. - BANDIȚII SÎNT ÎNVINȘI

O jumătate de ceas submarinul merse pe sub apă. Farrow observă prin periscop că reflectoarele continuau să brăzdeze întinsul apei. Banda își pusese în gînd, probabil, să distrugă cu orice preț "Dox"-ul.

Cînd razele reflectoarelor se văzură numai ca niște linii subțiri, Farrow ridică vasul la suprafață și puse imediat în funcțiune motoarele Diesel.

După socoteala lui, se afla numai la doi kilometri de Kap Malalajor; chemă pe bătrînul Anders la sine și-l întrebă:

- Știi dumneata unde se află sediul firmei?

- Firește, domnule căpitan. E pe aici un golf îngust și lung, la capătul căruia se află colibele pescarilor și instalațiile pentru prepararea conservelor.

- Bine. În cazul acesta, intrăm de-a dreptul în golf. Tunarii mei își vor pregătii tunurile. Noi însă, vom debarca imediat. Cu cît îi vom ataca mai pe neașteptate pe cei rămași acasă, cu atît va fi izbînda mai mare.

Farrow chemă pe punte jumătate din oamenii echipajului. Fiecare avea două revolvere, un pumnal lung şi trei grenade de mînă la brîu. Dar de armele acestea nu trebuiau să se folosească decît în cazuri extreme şi numai la porunca dată de căpitan.

- Acolo e golful, domnule căpitan! strigă deodată Anders.

La capătul golfului îngust licăreau luminiţe. În locul acela se aflau restul bandiţilor, echipajul celorlalte vase de pescuit.

'Dox'ul înainta încetişor în golf. Marinarii aşteptau cu încordare clipa cînd aveau să sară pe uscat. Peste cîteva minute vasul se izbi uşor de ţărm. În dreapta se aflau corăbiile mici de pescari. Cînd Farrow le văzu, îşi spuse îndată că banda nu putea fi atît de puternică, după cum crezuse el. Pentru corăbiile acestea mici, era de ajuns un echipaj de trei oameni. Forţa principală a bandei se afla, desigur, pe corabia-fantomă.

Marinarii săriră sprinten pe uscat. Farrow, George şi Petre porniră înainte, apropiindu-se de clădirea ale cărei ferestre erau luminate în chip felurit.

Într-o încăpere mai mare, care servea probabil, de sufragerie comună, erau aşezaţi şase oameni în jurul unei mese şi jucau zaruri. Farrow deschise vijelios uşa şi dădu buzna înăuntru, cu revolverele întinse. Indivizii săriră în sus, dar cînd văzură numărul mare al marinarilor, cu pistoalele şi

grenadele îndreptate împotriva lor, se supuseră imediat poruncii căpitanului şi ridicară mîinile.

Fură legaţi cu iuţeala fulgerului. Acum începură să protesteze, dar cînd Farrow le zise că aşteaptă numai sosirea corăbiei-fantomă, amuţiră cu toţii. Apoi li se puse un căluş în gură, ca să nu poată da alarma, atrăgînd atenţia tovarăşilor lor care urmau să sosească.

Celelalte clădiri şi magazii fură cercetate la repezeală. Nici un bandit nu mai fu găsit; în magazii însă, erau îngrămădite baloturi şi lăzi provenite, desigur, din jafuri.

Anders recunoştea chiar unele din ele, numind pînă şi vaporul pe care fuseseră încărcate, cu o lună în urmă. Autorităţile vor putea avea aici dovada cea mai bună pentru vinovăţia bandei.

Farrow îşi împărţi oamenii printre case şi magazii. Urmau să facă o primire cum se cuvine banditilor care se înapoiau din expediţie. Submarinul se va afunda la intrarea în golf, în timp ce Rindow va trebui să observe cu atenţie sosirea vaselor şi a corăbiei-fantomă. Dacă va fi nevoie se va folosi de lansatoarele de torpile.

Prinţul Ghasna se apropie de căpitan. Avea sub braţ un mănunchi de grenade de mînă şi văzînd mutra uimită a lui Farrow, zîmbi şi zise:

Domnule căpitan, cu ajutorul doctorului Bertram, am prevăzut grenadele cu altă umplutură. Firește că explodează cînd sînt aruncate, dar nu

sfîşie pe om, ci-l ameţeşte numai. Această ameţeală ţine cam vreo douăzeci şi patru de ceasuri. Gazul se împrăştie repede, dar numai într-un spaţiu redus, cam de mărimea unei corăbii. Cred că, cu ajutorul acestor arme, vom face inofensive echipajele vaselor de pescari şi corăbiei-fantomă.

- Minunat! exclamă căpitanul. Prin asta vom evita luptele înverşunate şi vărsarea de sînge. Rindow, ia şi dumneata cîteva grenade dintre acestea, căci s-ar putea să te întîlneşti cu corabia-fantomă.

Primul ofiţer se întoarse repede la submarin, care se îndepărtă apoi, pentru a sta de pază în faţa golfului.

Trecu o bucată bună de timp, pînă se văzură în sfîrşit, umbre la intrarea în golf. Vasele de pescuit se apropiau încetişor. Pe punte domnea mare însufleţire, oamenii discutau cu aprindere, ba se auzeau chiar înjurături sălbatice. Probabil că descoperiseră excrocheria lui Hendrik Grooven.

Cînd primul vas se apropie pînă la treizeci de metri, Petre aruncă repede spre el două grenade de mînă. Se auziră strigăte de uimire, apoi bufnituri şi vasul se izbi de ţărm, aşezîndu-se de-a curmezişul.

De pe celelalte trei corăbii izbucniră înjurături furioase. Banditii nu ştiau încă ce se întîmplase tovarăşilor lor. Al doilea vas se apropie şi el.

Petre îşi făcu datoria şi de data aceasta şi vasul se aşează alături de celălalt, din cauza apăsării elicei.

Oamenii de pe celelalte două corăbii intrară la bănuială, maşinile stopară brusc, apoi se auziră glasuri strigînd numele tovarăşilor lor.

Corăbiile erau destul de departe, dar asta nu-l împiedică pe Petre să se înalţe în vîrful picioarelor şi să azvîrle grenadele cu toată puterea. Banditii, însă, îl zăriră, deasemenea şi mişcările pe care le făcea aruncînd proiectilele. Şi pe cînd cele patru grenade zburau încă prin aer, detunară de pe punte împuşcături de revolvere.

Uriaşul se şi aruncase însă la pămînt şi gloanţele trecură deasupra lui. Pe cele două vase se făcu linişte de moarte.

Farrow îl întrebă pe prinţul Ghasna cît timp se va menţine gazul pe corăbii şi află că efectul acestuia se manifestă timp de o jumătate de ceas. Din cauza aceasta nu putea trimite oameni pe cele două vase, ale căror motoare funcţionau încă. Ele alunecau acum de-a lungul ţărmului, spre celelalte două vase care se aflau ancorate în golf, şi pe care Farrow pusese oamenii săi.

El le ordonă să sară imediat pe uscat, căci era primejdie să fie intoxicaţi şi dînşii, prin apropierea celorlalte două, rămase fără conducători. Maşinarii părăsiră în grabă vasele şi se împrăştiară iute.

Acum aşteptau cu toţii sosirea vasului-fantomă. Cerul se mai luminase în vremea asta, aşa c-ar fi putut zări vasul cu mult înainte de a intra în golf.

Dar timpul trecea fără să se arate corabia mult

așteptată. Ce să se fi întîmplat?

George șopti căpitanului:

Tată, probabil că Rindow s-a lăsat la fund, altminteri ar trebui să vedem turnul. Să fi observat el ceva?

- Nu cred, răspunse Farrow. O fi făcut-o numai din prevedere, cînd a văzut că luna a ieșit dintre nori.

- Tată, zise iar George, după cîtva timp, nu cumva să fie adevărat ceea ce spunea Hendrik Grooven, despre un submarin care servește de acoperire epavei? Poate că se și găsește chiar în golf. Numai de nu s-ar întîlni cu Rindow! Gîndește-te că Sanja e pe bord. De-aș fi bănuit așa ceva, aș fi adus-o cu noi aici.

- Dar bine, George, de unde era să știm noi că lucrurile vor merge atît de lesne, răspunse căpitanul. Am fi avut mult de furcă dacă prințul n-ar fi fabricat în grabă grenadele umplute cu gaze. Dacă oamenii vor rămîne în nesimțire timp de douăzeci patru de ceasuri, va fi deajuns să dăm o radiogramă autorităților polițienești din Bandjermasin să trimită oameni să-i ia în primire pe indivizii aceștia. Îl vom lăsa și pe Johnston aici.

- În primul rînd, însă, trebuie să dăm ochi cu corabia-fantomă, zise George. Presimt că vom avea de dus încă lupte grele. Ah! ai văzut? Parcă s-a zărit o lumină în apă!

- Și mie mi s-a părut, încuviință Farrow,

surprins. Aşadar, tot e adevărată chestia cu submarinul. Hm! ar trebui, însă, să se ridice la suprafaţă.

- Tată, poate că ei pot părăsi vasul sub apă, după cum are de gînd să facă inginerul Hagen cu Dox'ul nostru. Mi s-a părut că lumina aceea a fost raza unei lămpi de buzunar.

- În cazul acesta oamenii vor ieşi la suprafaţă unul cîte unul, şi vom putea cu atît mai uşor pune mîna pe ei, zise Farrow.

Totuşi cu toată liniştea aparentă, căpitanul era cam îngrijorat. Tot planul său cădea în baltă, prin această întorsătură a lucrurilor.

Zvonul se răspîndi repede de la unul la altul. Toţi priveau acum cu încordare la suprafaţa apei, tulburată de elicele celor două vase, care se opriseră acum lîngă celelalte două vase ancorate în golf.

Aşteptarea marinarilor noştri fu brusc întreruptă de ceva neaşteptat. Din clădirea unde zăceau oamenii care fuseseră legaţi şi încălusaţi, răsunară zbierete sălbatice. Să fi izbutit să se elibereze unul din cei şase?

Farrow, Petre şi George se repeziră într-acolo şi priviră prin fereastră. O priveliştе grozavă li se înfăţişară: în faţa paznicilor stătea un om îmbrăcat în costum de scafandru, care tocmai îşi punea casca pe cap. Apoi ridică mîna în care ţinea o armă scurtă, ciudată.

Cei şase prizonieri se dădură cu groază îndărăt,

ochii le ieşeau aproape din orbite. Omul din faţa lor trebuia să fi ţinut în mînă o armă care-i ameninţa cu o moarte năpraznică.

Deasupra lui Farrow detunară două împuşcături. Petre îşi dădu seama de situaţie şi fără să stea mult pe gînduri, slobozi un glonţ care-l făcu pe omul în costum de scafandru să scape arma din mînă, iar al doilea îl nimeri în plin, trîntindu-l la pămînt. El căzu lîngă un chepeng deschis, ceea ce-l făcu pe George să exclame:

– Tată, pe acolo e drumul care duce la submarinul lor. Ce păcat că n-am costumul de scafandru! Dar, ia stai! Omul ăsta a cam de statura mea. Tată, cobor prin gaura aceea şi-i fac inofensivi pe banditii din submarin cu o grenadă de gaz.

Tînărul era grozav de entuziasmat de planul său. Căpitanul voia să-l oprească de a-l duce la îndeplinire, îşi aduse aminte că cei din submarin aveau o armă grozavă: bombele cu gaz otrăvitor. Era de-ajuns să observe că se petrece ceva suspect pe uscat, ca să facă să explodeze una şi să-i nimerească pe toţi, reurtînd, astfel, o victorie strălucită asupra "Dox"ului.

Cu cît chibzuia mai mult, găsea că planul lui George era bun. E drept, glonţul lui Petre făcuse o gaură în costum, dar asta se putea astupa lesne.

Uriaşul ascultă deodată cu încordare spre trapa din încăpere, apoi ridică mîna, în semn de prevenire. Toţi trei auziră paşi grei, după aceea se ivi casca unui scafandru.

Cînd leşi cu totul, pumnul lui Petre îl izbi cu putere în golul stomacului şi individul rămase întins la pămînt.

În vreme ce Petre îi dezbrăcă la repezeală costumul de scafandru, George făcu acelaşi lucru cu rănitul, care zăcea leşinat. Căpitanul se apropie de prizonieri şi-i privi cu atenţie. Celui mai tînăr, care avea o figură oarecum inteligentă, îi scoase căluşul, dar îi apăsă revolverul pe frunte şi-i şopti:

- Să nu cumva să crîcneşti, băiatule, că eşti pierdut. Ştii bine că v-am salvat de la o moarte sigură. Sau te pomeneşti c-o fi vreun fleac arma pe care o avea în mînă omul acela?

E o armă grozavă! exclamă banditul. Ea împrăştie un gaz care arde plămînii. Am fi murit ca nişte guzgani.

- Cum te numeşti? întrebă Farrow.

- Jackson.

- Bine. Ascultă încoace. Voi trimite o radiogramă poliţiei din Bandjermasin, să vină să vă ia în primire de aici. Pe cei de pe corăbii i-am făcut inofensivi, acum ne mai rămîne numai submarinul, care tîrăşte după el corabia-fantomă. Dacă dumneata Jackson, îmi vei spune cum ar putea pătrunde aceşti doi tovarăşi ai mei în submarinul vostru, îţi făgăduiesc că voi aminti în raportul meu, că mi-ai ajutat mult la prinderea bandei. În felul acesta vei scăpa cu o pedeapsă mai uşoară, în loc să fii spînzurat.

- Eu n-am vrut să intru în rîndurile bandiților, unchiul meu m-a silit, răspunse tînărul. Vă voi spune cu plăcere ceea ce-mi cereți. După ce oamenii dumneavoastră vor fi coborît scara, vor da jos de o manivelă în peretele din dreapta, pe care trebuie s-o ridice în sus. Atunci se închide încăperea de jos și pătrunde apă în ea. Cînd se umple de tot puteți deschide ușa care dă în mare. Submarinul se află numai la o depărtare de douăzeci de metri. În dreapta lîngă o proră, e o ușiță; mai mult ca sigur că acum e deschisă, dar chiar dacă nu e, se poate deschide ușor de afară. Ea răspunde într-o încăpere mică, umplută cu apă. Cei doi domni trebuie să închidă ușa la loc, apoi să bată de patru ori în peretele dinăuntru; apa e pompată afară și ușa dinăuntru deschisă. Restul... facă ce-or ști tovarășii dumneavoastră.

Ați auzi, băieți? se adresă căpitanul lui Petre și George. Îndată ce pătrundeți în submarin, aruncați grenade din belșug, ca să-i amețiți pe toți. Întorceți-vă imediat, ca să putem pleca, din moment ce ne vom fi îndeplinit misiunea.

- Și cum ieșim din nou afară? întrebă George.

Jackson îi lămuri:

- Cînd intrați din nou în anti-cameră, închideți la loc ușa dinăuntru. În peretele din stînga se află o manivelă pe care, trăgînd-o în jos, încăperea se umple de apă și ușa se deschide prin însuși efectul presiunii.

- Sînt multe încăperi pe submarin? întrebă George.

E sala mașinilor, în care intrați imediat, apoi vine sala echipajului, a cărei ușă e întotdeauna deschisă. În față e magazia cu arme, care e și ea deschisă de obicei. Dar în spatele sălii echipajului, este cabina căpitanului, care e veșnic închisă. Ușa e atît de tare, încît nici gazul nu va pătrunde prin ea.

- Lasă că-l scoatem noi afară pe domnul căpitan al vostru, zise George încrezător

Își puse apoi repede costumul de scafandru și Petre făcu la fel cu al lui.

Căpitanul mai zise încă o dată:

- George, vezi de fii cu băgare de seamă. Petre nu-l scăpa din ochi!

- Puteți avea toată încrederea în mine, domnule căpitan! răspunse Uriașul și-și așeză în cap casca. George făcu același lucru, strînse mîna tatălui său și începu să coboare scărița, urmat de Uriaș.

Procedă întocmai cum îl învățase Jackson și ajunseră cu bine lîngă submarinul banditilor care părea prăpădit de tot. Aprinse repede lampa și zări ușița care ducea în anticameră. O deschise și, împreună cu Petre, intră înăuntru. Închizînd-o după ei, George bătu de patru ori în perete și după vreo trei minute apa se goli. Încetișor se deschise în peretele interior o ușă îngustă, din care pătrundea lumina.

Cînd ușa se deschise de tot, cei doi tovarăși

zăriră câțiva oameni care priveau la ei cu nerăbdare. Petre aruncă cu iuțeala fulgerului patru grenade una după alta în patru direcții diferite ale încăperii în care se aflau motoare uriașe.

Efectul gazului se arătă imediat. După câteva clipe toți zăceau întinși la pământ în nesimțire.

George păși înainte cu băgare de seamă, ținînd gata pregătită una din minunatele grenade. Jackson spusese că ușa unde se află turnul care lansează bombe atît de misterioase, e deschisă, dar de data asta nu era așa. Tînărul se tîrî pînă la ea și bătu de patru ori în tăblia de oțel.

Imediat ea se dădu în lături, un om cu figura lătăreață se ivi în deschizătură, iar în spatele lui un alt cap sălbatec. În aceeași clipă explodă grenada și cei doi oameni căzură grămadă.

Mai rămînea numai căpitanul submarinului.

Împreună cu Petre, George străbătu sala echipajului și aceea a mașinilor și în fața ușii ermetic închisă se opriră, ținînd cîte o grenadă în mînă.

Tînărul bătu cu putere în placa de oțel. După un minut se deschise numai o crăpătură... Atît le era de ajuns, însă, vitejilor noștri scafandri. Repede ca fulgerul, ei azvîrliră înăuntru cele două grenade.

Ajunseră cu bine afară și după cîteva minute erau în fața lui Farrow care răsuflă ușurat văzîndu-i.

- S-a făcut! zise tînărul.

Căpitanul își chemă acum oamenii și le

comunică faptul că, prin vitejia lui George şi a lui Petre totul se sfîrşise cu bine. Apoi dădu semnalul convenit spre submarin să se apropie.

Pe bordul "Dox"-ului se aflau şi măşti împotriva gazelor. Cîţiva marinari pătrunseseră în cele două vase de pescuit şi opriră motoarele. Se urcară pe urmă cu toţii pe submarin, numai Petre plecă în ultima clipă de pe vas şi, cînd se întoarse peste puţin timp, raportă lui Farrow:

- Domnule căpitan, am aruncat o grenadă cu gaz în încăperea unde i-am lăsat pe prizonieri. Ce e bine, nu e rău, vorba aia!

Bravo, Petre! strigă căpitanul, ai făcut cum trebuie. Acum să transmitem radiograma poliţiei.

Aşa şi făcu.

Pe Johnston îl lăsară tot în sala de mîncare a bandiţilor. Era şi el ameţit pentru douăzeci şi patru de ore şi-şi putea aştepta soarta.

SFÎRŞITUL VOLUMULUI:
CORABIA - FANTOMĂ

« Gradul de cultură al omului se cunoaște după respectul pe care îl are pentru carte. »

LEI
35